

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 706/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S. spol. s r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob 126/2011 z 5. februára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S. spol. s r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S. spol. s r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 126/2011 z 5. februára 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka a obchodná spoločnosť R. S., spol. s r. o., B. (ďalej len „žalovaná“), uzavreli 2. januára 2003 koncesionársku zmluvu, predmetom ktorej bola dodávka motorových vozidiel žalovanej ako importéra sťažovateľke ako distribútorovi motorových vozidiel (ďalej len „koncesionárska zmluva“). Dňa 16. júna 2003 žalovaná vypovedala predmetnú koncesionársku zmluvu bez uvedenia dôvodu, odvolávajúc sa na zákon č. 465/2002 Z. z. o skupinových výnimkách zo zákazu dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž a o zmene a doplnení niektorých zákonov [ďalej len „zákon č. 465/2002 Z. z.“ (sťažovateľka v sťažnosti nesprávne uvádza zákon č. 456/2002 Z. z., pozn.)].

Sťažovateľka uviedla, že *«zákon č. 456/2002 Z. z. v rámci právneho poriadku SR bol prijatý za účelom transpozície nariadenia ES č. 1400/2002. Nariadenie ES č. 1400/2002 však upravovalo podmienky výpovede prísnejšie ako zákon č. 456/2002 Z. z. Transpozíciu nebolo teda možné považovať za dôslednú.*

Podľa článku 3 odsek 4 nariadenia ES č. 1400/2002 „... dodávateľ, ktorý chce dohodu vypovedať, musí podať výpoveď písomne a musí v nej podrobne, objektívne a transparentne uviesť dôvody výpovede, aby sa dodávateľovi zabránilo ukončiť vertikálnu dohodu s distribútorom alebo opravovňou pre postupy, ktoré sa podľa tohto nariadenia nemôžu obmedzovať.“

Žalovaný bol pri vypovedaní Koncesionárskej zmluvy povinný postupovať v súlade s nariadením ES č. 1400/2002, a to z dôvodu, že ústavný zákon č. 90/2001 Z. z., s účinnosťou odo dňa 1. júla 2001 stanovil v čl. 7 ods. 2 ústavy, že „právne záväzné akty ES a EÚ majú prednosť pred zákonmi SR“...

S poukazom na vyššie uvedené, žalovaný bol povinný už pri vypovedaní Koncesionárskej zmluvy dňa 16. júna 2003 postupovať v súlade s nariadením ES č. 1400/2002 a výpoveď odôvodniť, ktorú povinnosť si nespĺnil».

Návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 11. júla 2005 sa sťažovateľka domáhala proti žalovanej určenia neplatnosti výpovede

koncesionárskej zmluvy z dôvodu, že žalovaná v čase podania výpovede nesprávne aplikovala právny predpis, čím postupovala v rozpore s ústavou. Podľa sťažovateľky *„týmto konaním, žalovaný nezákonne vypovedal Koncesionársku zmluvu, z ktorého dôvodu je Výpoveď ako právny úkon absolútne neplatná /s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka/“*.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 29 Cb 111/2005 z 23. novembra 2010 žalobu sťažovateľky zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa rozsudkom sp. zn. 2 Cob 126/2011 z 5. februára 2013 potvrdil.

Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že *«kým okresný súd zamietol žalobu s poukazom na hmotné právo a právne posúdenie merita veci, krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu s odôvodnením, že „sa predovšetkým zaoberal naliehavosťou právneho záujmu navrhovateľa na určovacej žalobe aj z časového hľadiska.“*

Krajský súd vo svojom rozhodnutí konštatuje, že „výpoveď z koncesionárskej zmluvy uplynula v roku 2005, teda pred viac ako 7 rokmi. Z časového hľadiska je odvolací súd toho názoru, že v súčasnej dobe už nie je u navrhovateľa daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti výpovede tak ako sa dožadoval v návrhu.“

Krajský súd vyššie uvedeným rozhodnutím a jeho dôvodmi zásadným spôsobom zasiahol do základného práva sťažovateľky na riadne a spravodlivé konanie ako aj vystavil sťažovateľku do právnej neistoty».

Sťažovateľka namieta, že *„svoje právo podať žalobu o neplatnosť z koncesionárskej zmluvy uplatnila v zákonom stanovenej lehote, pričom považuje za právne absurdné, aby orgán, ktorému bola zverená ochrana zákonnosti po ôsmich rokoch konania skonštatoval, že práve s prihliadnutím na dĺžku súdneho konania sťažovateľka stratila naliehavý právny záujem na predmetnom určení.*

V kontexte uvedeného rozhodnutia a právneho záveru krajského súdu sa vytvára do budúcnosti právny precedens, že každé konania, či už o určení napr. neplatnosti skončenia pracovného pomeru alebo akejkoľvek inej určovacej žaloby trvajúcej dlhšie,

súdom bližšie nedefinovateľnú dobu, vedie automaticky k strate naliehavého právneho záujmu.

Z uvedeného je potom možné vyvodiť záver, ktorý rozporuje účel občianskeho súdneho konania a teda, že hoc na počiatku existujúci naliehavý právny záujem, tento sa z dôvodu dĺžky konania súdu stratí a to bez možnosti túto skutočnosť ovplyvniť účastníkom konania“.

Podľa sťažovateľky krajský súd v označenom konaní porušil princíp zákazu denegatio iustitiae, keďže považuje „za aplikačný exces krajského súdu zdôvodnenie nedostatku naliehavého právneho záujmu plynutím času z dôvodov na strane súdu“.

Sťažovateľka tvrdí, že v napadnutom rozsudku je aj „ďalšia zásadná vada rozhodnutia... v tom, že v súlade s ustálenou judikatúrou v prípade, ak súd zamietne žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, potom sa už meritom veci nezaoberá z dôvodu, že zamietnutie žaloby z procesných dôvodov nevytvára prekážku res judicata.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí na jednej strane konštatuje nedostatok naliehavého právneho záujmu, ale v ďalšom poukazuje aj na zdôvodnenie súdu prvého stupňa, čím sťažovateľke je odňatá možnosť podania novej žaloby.

Rozpornosť rozhodnutia krajského súdu je daná samotným konaním krajského súdu, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia. Krajský súd, ktorý v konečnom dôsledku konštatoval nedostatok naliehavého právneho záujmu vytýčil v predmetnej veci dve pojednávania, na ktorých vec riadne meritórne prejednával s účastníkmi konania a zároveň v rámci odvolacieho konania niekoľkokrát vyzýval účastníkov konania, aby sa k veci vyjadrili“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 5. februára 2013, sp. zn. 2 Cob/126/2011 porušené bolo.

2. *Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 5. februára 2013, sp. zn. 2 Cob/126/2011 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.*

3. *Priznáva sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je porušovateľ povinný uhradiť právnemu zástupcovi JUDr. I. R., advokátovi, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide

vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre poukazuje na to, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo

arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Ústavný súd je, ako už bolo uvedené, oprávnený a povinný posúdiť ústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi došlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a či možno ich konania (postupy) a rozhodnutia považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti prehodnocovať právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a použitie zákonov neporušujú uvedené ústavnoprosesné princípy (m. m. II. ÚS 54/02). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 302/07).

O zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením vecí možno hovoriť spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Cob 126/2011 z 5. februára 2013.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku z 5. februára 2013 (krajský súd v rozsudku nesprávne uviedol dátum „05. 02. 2012“, zo spisovej dokumentácie zjavne vyplýva, že správne má byť „05. 02. 2013“, pozn.) konštatoval, že okresný súd vo veci náležite zistil skutkový stav, tento správne vyhodnotil a vyvodil z neho aj správny právny záver.

Poukazujúc aj na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa sp. zn. 29 Cb 111/2005 z 23. novembra 2010, s ktorým sa v merite vecí stotožnil, krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku okrem iného uviedol, že *„napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu navrhovateľa, ktorou sa domáhal určenia, že výpoveď daná odporcom z koncesionárskej zmluvy uzavretej dňa 02. 01. 2003 zo dňa 16. 06. 2003, č. 069/JR/2003 je neplatná.*

Rozhodol tak s poukazom na znenie ust. §§ 269 ods. 2, 652 ObZ, § 39 OZ, §§ 132, 153 ods. 1, 155 ods. 1 O. s. p., ako aj dodatku č. 1/2004 zo dňa 30. 06. 2004 k Zmluve s poukazom na nariadenie Komisie /ES/, čl. 3, 4, 12, 15.1, 15.2. a čl. 7 ods. 2 zák. č. 90/2001 Z. z., keď konštatoval, že nezosúladenie dohody medzi sporovými stranami nemohlo pri jej uzatváraní spôsobiť absolútnu neplatnosť právneho úkonu, pričom právna úprava platná v uvedenom čase umožňovala dovozcom dať koncesionárovi výpoveď bez uvedenia dôvodu, čo odporca učinil. V súlade s ustanoveniami dohody. Súd prvého stupňa

uviedol, že nepravú retroaktivitu Nariadenia umožňuje len konkrétne ustanovenie európskeho aktu. Uviedol, že Zmluva uzavretá dňa 16. 06. 2003 sa zmenila na dobu určitú do 30. 06. 2005.

Harmonizačná lehota bola stanovená do 31. 10. 2004, ktorá skončila pred uplynutím výpovednej lehoty z koncesionárskej zmluvy.

Súd prvého stupňa teda mal za to, že rozpor výpovede zo dňa 16. 06. 2003 s ustanoveniami Nariadenia by spôsobil absolútnu neplatnosť výpovede podľa § 39 OZ. V ďalšom poukázal na znenie ust. § 655 ObZ. A na skutočnosť, že odporca deklaroval svoju vôľu ukončiť zmluvný vzťah k 30. 06. 2005, nakoľko odporca dal navrhovateľovi výpoveď pred vstupom SR do EU dňa 16. 06. 2003, teda pred 01. 05. 2004, mal za to, že platnosť Koncesionárskej zmluvy bola zákonne skončená dňa 30. 06. 2005 a je platná. Preto žalobu zamietol“.

V ďalšej časti napadnutého rozsudku sa odvolací súd predovšetkým zaoberal naliehavosťou právneho záujmu sťažovateľky na určovacej žalobe aj z časového hľadiska, keď najmä uviedol:

„Podľa § 154 ods. 1 O. s. p. pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 80 písm. c/ O. s. p., návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Podľa § 267 ods. 1 ObZ, ak je neplatnosť právneho úkonu ustanovená na ochranu niektorého účastníka, môže sa tejto neplatnosti domáhať iba tento účastník...

Výpoveď z Koncesionárskej zmluvy uplynula v roku 2005, teda pred viac ako 7 rokmi. Z časového hľadiska je odvolací súd názoru, že v súčasnej dobe už nie je u navrhovateľa daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti výpovede, tak ako sa jej dožadoval v návrhu.

Odvolací súd sa však stotožňuje aj s obranou odporcu v tom smere, že pokiaľ by navrhovateľ preukázal porušenie právnej povinnosti zo strany odporcu tým, že by výpoveď zo Zmluvy bola neplatná, mal sa domáhať určenia, že právny vzťah medzi účastníkmi trvá. Odvolací súd je však názoru, že navrhovateľovi nič nebránilo žalovať priamo na plnenie z titulu, že právny vzťah trvá, lebo výpoveď odporcu je neplatná

a domáhať sa prípadnej náhrady škody, alebo ušlého zisku. V takom prípade sa určovací žaloba zamieta. Určovací žalobou v znení, ako ju podal navrhovateľ by sa právne postavenie navrhovateľa nestalo istejším.

V prípade, ak by navrhovateľ uniesol dôkazné bremeno, mohol sa domáhať ochrany aj s poukazom na ust. § 267 ods. 1 ObZ...

Navrhovateľa zatažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že na určení právneho vzťahu alebo práva, v čase rozhodovania súdom, má naliehavý právny záujem. Tento bude spravidla daný v prípade, ak sa nemožno domáhať priamo plnenia, a ak právne postavenie navrhovateľa by bez takéhoto určenia bolo neisté...

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Odvolací súd však predovšetkým poukazuje na nepreukázanie naliehavého právneho záujmu navrhovateľa na určovacej žalobe a nakoľko rozsudok súdu prvého stupňa je vo svojom výroku vecne správny, tento potvrdil.“

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok okresného súdu sp. zn. 29 Cb 111/2005 z 23. novembra 2010, ktorým okresný súd návrh sťažovateľky na určenie neplatnosti výpovede koncesionárskej zmluvy zamietol ako nedôvodný, a to „na základe faktu, že odporca dal navrhovateľovi výpoveď dňa 16. 6. 2003, t. j. preukázateľne pred vstupom SR do EÚ dňom 1. 5. 2004 a preukázateľne pred uplynutím harmonizačnej lehoty dňa 30. 10. 2004...“. K tomuto právnenému záveru v odôvodnení svojho rozsudku okresný súd uviedol:

„Návrhom podaným na tunajší súd dňa 11. 7. 2005 žiadal navrhovateľ, aby súd určil, že výpoveď koncesionárskej zmluvy zo dňa 2. 1. 2003 danej navrhovateľovi odporcom dňa 16. 6. 2003, č. 069/JR/2003 je neplatná.

Návrhom zo dňa 30. 4. 2008 navrhovateľ požiadal súd o pripustenie zmeny žalobného petitu tak, že bude znieť: Výpoveď Koncesionárskej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 2. 1. 2003 daná žalovaným dňa 16. 6. 2003 je neplatná. Súd pripustil zmenu petitu uznesením zo dňa 21. 5. 2008...

Z koncesionárskej zmluvy R. zo dňa 2. 1. 2003 súd zistil, že odporca ako dovozca uzatvoril s navrhovateľom ako koncesionárom zmluvu, ktorej predmetom bol odbyt zmluvného tovaru odoberaného od dovozcu prostredníctvom koncesionára, starostlivosť o všetkých zákazníkov R. a zachovanie dobrého mena značky R. v zmluvnej oblasti koncesionára.

Z výpovede zo dňa 16. 6. 2003 súd zistil, že odporca vypovedal koncesionársku zmluvu bez uvedenia dôvodu v zmysle ust. čl. 15.1.1 koncesionárskej zmluvy ku dňu 30. 6. 2003 s tým, že výpovedná doba je 24 mesačná a uplynie dňa 30. 6. 2005.

Zo žiadosti o uzatvorenie koncesionárskej zmluvy zo dňa 1. 6. 2004 súd zistil, že navrhovateľ požiadal odporcu o uzatvorenie koncesionárskych zmlúv.

Z dodatku č. 1/2004 zo dňa 30. 6. 2004 súd zistil, že sporové strany uzatvorili dodatok ku koncesionárskej zmluve, ktorého predmetom bolo prispôbiť zmluvu ustanoveniam nariadenia Európskej komisie č. 1400/2002 počas zostávajúcej doby platnosti zmluvy do 30. 6. 2005.

Z odpovede zo dňa 18. 8. 2004 súd zistil, že odporca odmietol s navrhovateľom uzatvoriť nové koncesionárske zmluvy z dôvodu, že vypovedal koncesionársku zmluvu dňa 16. 6. 2003 a oznámil mu, že už vybral koncesionára na predaj nových vozidiel odo dňa skončenia jeho koncesionárskej zmluvy.

Z ročného dodatku ku koncesionárskej zmluve - osobitné podmienky pre rok 2005 zo dňa 3. 1. 2005 s prílohami súd zistil, že sporové strany prijali dodatok, ktorého predmetom boli o. i. špecifikácie ročných cieľov predaja nových vozidiel a náhradných dielov na rok 2005.

Zo žiadosti o uzatvorenie koncesionárskych zmlúv zo dňa 6. 6. 2005 súd zistil, že navrhovateľ opätovne požiadal odporcu o uzatvorenie nových koncesionárskych zmlúv

na predaj nových vozidiel, zabezpečenie služieb v oblasti opráv a údržby a na predaj značkových náhradných dielov.

Podľa ust. čl. 3 ods. 4 Nariadenia Komisie (ES) č. 1400/2002 o uplatňovaní článku 81, ods. 3 Zmluvy na niektoré kategórie vertikálnych dohôd o zosúladených postupoch v sektore motorových vozidiel výnimka sa uplatňuje pod podmienkou, že vertikálna dohoda uzavretá s distribútorom alebo opravovňou ustanovuje, že dodávateľ ktorý chce dohodu vypovedať, musí podať výpoveď písomne a musí v nej podrobne, objektívne a transparentne uviesť dôvody výpovede, aby sa dodávateľovi zabránilo ukončiť vertikálnu dohodu s distribútorom alebo opravovňou pre postupy, ktoré sa, podľa tohto nariadenia, nemôžu obmedzovať.

Podľa ust. čl. 3 ods. 4 Nariadenia Komisie (ES) č. 1400/2002 o uplatňovaní článku 81, ods. 3 Zmluvy na niektoré kategórie vertikálnych dohôd o zosúladených postupoch v sektore motorových vozidiel zákaz ustanovený v článku 81 ods. 1 sa nevzťahuje na dohody, ktoré existovali v deň pristúpenia Českej republiky, Estónska, Cypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Malty, Poľska, Slovinska a Slovenska a ktoré na základe pristúpenia spadajú do pôsobnosti článku 81, ods 1, ak sú do šiestich mesiacov odo dňa pristúpenia zmenené a doplnené tak, že spĺňajú podmienky ustanovené v tomto nariadení.

Podľa ust. čl. 12 posledná veta Nariadenia Komisie (ES) č. 1400/2002 o uplatňovaní článku 81, ods. 3 Zmluvy na niektoré kategórie vertikálnych dohôd o zosúladených postupoch v sektore motorových vozidiel toto nariadenie je záväzné vo svojej celistvosti a je priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

Podľa ust. čl. 15.1 Koncesionárskej zmluvy R. zo dňa 2. 1. 2003 táto zmluva nadobúda účinnosť dňom 1. 10. 2002 na dobu neurčitú.

Podľa ust. čl. 15.1.1 Koncesionárskej zmluvy R. zo dňa 2. 1. 2003 zmluva môže byť vypovedaná doporučeným listom zmluvnými stranami s výpovednou lehotou 24 mesiacov, vždy ku poslednému dňu v mesiaci. Pre včasnosť podania výpovede je rozhodný dátum jej podania.

Podľa ust. čl. 15.2 Koncesionárskej zmluvy R. zo dňa 2. 1. 2003 zmluva vrátane všetkých jej platných príloh je účinná počas celej výpovednej doby až do jej uplynutia.

Podľa ust. preambuly dodatku č. 1/2004 ku koncesionárskej zmluve zo dňa 2. 1. 2003 dňa 2. 1. 2003 uzatvorili zmluvné strany Koncesionársku zmluvu R. Dňa 16. 6. 2003 bola

Zmluva odporcom ako dovozcom vypovedaná v súlade s článkom 15.1.1. Zmluvy a to ku dňu 30. 6. 2003. Výpovedná lehota je 24 mesačná a uplynie dňa 30. 6. 2005...

Nariadenie Európskej komisie (ES) č. 1400/2002 z 31. júla 2002 o uplatňovaní článku 81, ods. 3 zmluvy o európskej únii na niektoré kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov v sektore motorových vozidiel nadobudlo na Slovensku účinnosť dňom jeho vstupu do Európskej únie, t. j. dňa 1. 5. 2004. Na úpravu zmlúv o distribúcii motorových vozidiel platných ku dňu 1. 5. 2004 je určené prechodné obdobie.

V dôsledku uvedených skutočností má Dodatok za cieľ prispôsobiť Zmluvu ustanoveniam nového nariadenia tak, aby bola počas zostávajúcej doby jej platnosti (t. j. do 30. 6. 2005) v súlade s novými pravidlami súťažného práva. ...

Navrhovateľ svoj nárok odôvodnil po konsolidácii argumentácie skutočnosťou, že výpoveď odporcu zo dňa 16. 6. 2003 je absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu jej rozporu s ust. čl. 3, ods. 4 Nariadenia Komisie (ES) č. 1400/2002 o uplatňovaní článku 81, ods. 3 Zmluvy na niektoré kategórie vertikálnych dohôd o zosúladených postupoch v sektore motorových vozidiel... nakoľko podľa jeho názoru odporca bol povinný v zmysle citovaného ustanovenia Nariadenia vo výpovedi podrobne, objektívne a transparentne uviesť dôvody výpovede. Právnu záväznosť nariadenia na vzťah sporových strán odôvodnil aplikáciou ustanovenia čl. 7, ods. 2 Ústavného zákona č. 90/2001 Z. z. podľa ktorého právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Na základe uvedeného mal za to, že aj keď odporca dal navrhovateľovi výpoveď dňa 16. 6. 2003 v zmysle ustanovení koncesionárskej zmluvy a v tom čase platnej právnej úpravy na území SR mal povinnosť v zmysle ust. čl. 7, ods. 2 Ústavného zákona svoju výpoveď riadne odôvodniť a podrobne, objektívne a transparentne v nej uviesť dôvody výpovede aby sa voči nim mohol navrhovateľ brániť. Ako podporný dôvod určenia neplatnosti výpovede uviedol aj skutočnosť, že odporca s ním uzatvoril ročný dodatok ku koncesionárskej zmluve - osobitné podmienky pre rok 2005 zo dňa 3. 1. 2005 s prílohami ktorého predmetom boli o. i. špecifikácie ročných cieľov predaja nových vozidiel a náhradných dielov na rok 2005. Týmto konaním odporcu, keďže stanovil navrhovateľovi ciele predaja nových motorových vozidiel a náhradných dielov na celý rok 2005 a nie do doby ukončenia platnosti koncesionárskej zmluvy 30. 6. 2005 mal za to,

že odporca svojim konkludentným konaním spôsobil automatickú prolongáciu koncesionárskej zmluvy do 31. 12. 2005 a z toho dôvodu neplatnosť výpovede.“

K určení dátumu nadobudnutia právnej záväznosti Nariadenia Komisie (ES) č. 1400/2002 z 31. júla 2002 o uplatňovaní čl. 81 ods. 3 Zmluvy na niektoré kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov v sektore motorových vozidiel (ďalej len „Nariadenie“) na území Slovenskej republiky a následkom prípadného nezosúladenia existujúcej dohody (koncesionárskej zmluvy) s ustanoveniami Nariadenia okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

«... Z konsolidovaného znenia však preukázateľne vyplýva, že Nariadenie v znení predloženom navrhovateľom bolo právne záväzné od 1. 10. 2002 len pre tzv. „staré“ členské štáty Európskej únie nakoľko práve z konsolidovaného znenia Nariadenia priamo vyplýva, že pre štáty, ktoré sa stali členmi Európskej únie dňom 1. 5. 2004 (je v ňom výslovne uvedené vrátane Slovenska) sa Nariadenie stáva priamo záväzným dňom 1. 5. 2004 pričom práve pri novopristupujúcich členoch Európska komisia stanovila 6 mesačnú harmonizačnú lehotu na dohody, ktoré existovali v deň pristúpenia. Pri existujúcich dohodách pred dňom vstupu Slovenska do EÚ Európska komisia priamo určila, že až po uplynutí harmonizačnej lehoty dňom 31. 10. 2004 sa na dohody nezosúladené s Nariadením nebude vzťahovať blokovaná výnimka čl. 81, ods. 3 Zmluvy. Na základe uvedeného súd skonštatoval, že Európska komisia pri vstupe Slovenska do EÚ priamo predpokladala existenciu dohôd nezosúladených s Nariadením a dokonca týmto neodňala citovanú blokovanú výnimku a poskytla im 6 mesačnú lehotu od vstupu krajiny do EÚ a až po uplynutí tejto harmonizačnej lehoty a prípadnom nezosúladení konkrétnej dohody s ustanoveniami Nariadenia im dňom 30. 10. 2004 odňala blokovanú výnimku.

Na základe uvedeného súd skonštatoval, že v žiadnom prípade nemohlo nezosúladenie dohody medzi sporovými stranami pri jej uzatvorení dňa 2. 1. 2003 spôsobiť absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu v zmysle ust. § 39 OZ. Právna úprava platná v tom čase umožňovala zmluvným stranám uzatvoriť dohodu, ktorá oprávňovala dovozcu dať koncesionárovi výpoveď bez uvedenia dôvodu, čo odporca spravil. Sám navrhovateľ vo svojich vyjadreniach v konaní viackrát uviedol, že odporca dal navrhovateľovi výpoveď v zmysle slovenskej právnej úpravy a v súlade s ustanoveniami dohody.

Navrhovateľ v konaní argumentoval nepravou retroaktivitou Nariadenia na základe ktorej sa vznik (zmena, zánik) právneho vzťahu posudzuje podľa právneho predpisu účinného v čase, keď došlo k právnej skutočnosti zakladajúcej právny vzťah, ale samotné práva a povinnosti vyplývajúce z právneho vzťahu sa posudzujú podľa nového právneho predpisu. Súd sa v prípade nepravnej retroaktivity a jej aplikácie na Nariadenie stotožnil s námietkou odporcu a konštatoval, že nepravú retroaktivitu a jej prípadné právne následky na existujúce právne vzťahy umožňuje len konkrétne ustanovenie európskeho aktu. Navrhovateľ v konaní v tejto časti neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, ktoré ustanovenie Nariadenia zakladá nepravú retroaktivitu.

Súd skonštatoval, že výpoveďou zo dňa 16. 6. 2003 sa de facto Koncesionárska zmluva zmenila so zmluvy uzatvorenej na dobu neurčitú na zmluvu na dobu určitú do 30. 6. 2005 nakoľko všetky ostatné práva a povinnosti zmluvných strán ostali zachované a právne vymáhateľné. S ohľadom na tento fakt a skutočnosť, že Európska komisia stanovila harmonizačnú lehotu Nariadenia pre Slovensko do 31. 10. 2004 a táto preukázateľne skončila pred uplynutím výpovednej doby Koncesionárskej zmluvy bol odporca v prípade ak chcel využívať blokovú výnimku vyplývajúcu z ust. čl. 81, ods. 3 Zmluvy o Európskej únii povinný zosúladiť ustanovenia Koncesionárskej dohody s Nariadením na dobu od 31. 10. 2004 do 30. 6. 2005 čo aj dodatkom č. 1/2004 zo dňa 30. 6. 2004 na základe konsenzu s navrhovateľom urobil. K nezosúladeniu Koncesionárskej zmluvy s Nariadením došlo len v časti výpovede avšak podľa názoru súdu by sa rozpor Zmluvy s Nariadením bol prejavil len v prípade, ak by dal odporca navrhovateľovi výpoveď po 30. 10. 2004 k čomu preukázateľne neprišlo.

Je pravdou, že odporca uzatvoril s navrhovateľom ročný dodatok, kde mu stanovil ciele predaja na celý rok 2005 avšak druhým a základným predpokladom prolongácie platnosti zmluvy po uplynutí doby je preukázaný fakt, že sa obe zmluvné strany zmluvou naďalej spravujú. Sám navrhovateľ v konaní predložil list odporcu zo dňa 23. 5. 2005, v ktorom mu odporca pripomenul ukončenie Koncesionárskej zmluvy ku dňu 30. 6. 2005, čím jednoznačne deklaroval svoju vôľu ukončiť zmluvný vzťah v určenej dobe a navrhovateľ v konaní nepreukázal konanie odporcu po 30. 6. 2005 preukazujúce správanie sa odporcu ustanoveniami zmluvy. Odporca navyše v konaní uviedol, že ročný dodatok na rok 2005 mal paušalizované znenie pre všetkých regionálnych koncesionárov na území SR pričom práve

navrhovateľ mal a musel vedieť, že v jeho prípade mu odporca stanovuje ciele predaja len na adekvátne obdobie do ukončenia platnosti Koncesionárskej zmluvy a jeho tvrdenie, že mu odporca napriek danej výpovedi určil ciele do konca roka považuje za účelové v snahe akýmkoľvek spôsobom doceliť neplatnosť výpovede...

Na základe faktu, že odporca dal navrhovateľovi výpoveď dňa 16. 6. 2003, t. j. preukázateľne pred vstupom SR do EÚ dňom 1. 5. 2004 a preukázateľne pred uplynutím harmonizačnej lehoty dňa 30. 10. 2004 súd vyhodnotil výpoveď ako platnú, z toho dôvodu platnosť Koncesionárskej zmluvy bola zákonne ukončená dňom 30. 6. 2005 a preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.»

Podstatou sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že rozsudok krajského súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 2 Cob 126/2011 z 5. februára 2013 potvrdzujúci zamietavý rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 29 Cb 111/2005 z 23. novembra 2010 vo veci sťažovateľky o určenie neplatnosti výpovede koncesionárskej zmluvy, avšak z iných právnych dôvodov, na druhej strane konštatujúci správnosť právneho posúdenia veci okresným súdom, má také závažné nedostatky, ktoré majú za následok porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľky, ktorá za rozhodujúci pre meritórne posúdenie prerokovávanej veci považovala nesúlad výpovede žalovaného zo 16. júna 2003 s Nariadením („*dôvody výpovede sa majú uviesť podrobne, objektívne a transparentne*“), čoho dôsledkom bola ňou tvrdená absolútna neplatnosť tohto právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka, totiž „*krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu s odôvodnením, že sa predovšetkým zaoberal naliehavosťou právneho záujmu navrhovateľa na určovacej žalobe aj z časového hľadiska...*“, keď dospel k názoru, že „*v súčasnej dobe už nie je u navrhovateľa daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti výpovede tak ako sa dožadoval v návrhu*“.

Ústavný súd vo vzťahu k uvedenému tvrdeniu sťažovateľky pripomína základnú výkladovú a aplikačnú líniu, podľa ktorej všeobecný súd má pri aplikácii právnej normy vychádzať z racionálnej argumentácie, ktorá vylučuje akúkoľvek ľubovôľu vo výklade,

a súčasne zabezpečiť aj naplnenie účelu a zmyslu použitej právnej normy so zreteľom na jej miesto v určitom systéme alebo podsystéme právnych noriem (IV. ÚS 190/2011).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatoval, že v predmetnej veci súd prvého stupňa riešil predovšetkým zásadnú právnu otázku určenia právnej záväznosti Nariadenia na území Slovenskej republiky a následkov prípadného nezosúladenia existujúcej koncesionárskej zmluvy s ustanoveniami Nariadenia. S jeho názorom, že *„žiadny právny akt (ani európskej inštitúcie) nemôže dodatočne zmeniť podmienky pre platnosť úkonu, ktorý bol urobený skôr, ako nastala záväznosť aktu“* (skutkové okolnosti, od ktorých sťažovateľka odvodzuje uplatnené nároky, nastali pred pristúpením Slovenskej republiky k Európskej únii, pozn.), sa odvolací súd stotožnil, pričom svoje rozhodnutie síce stručne, ale napriek tomu primeraným spôsobom odôvodnil. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 219 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Z citovaného odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu však vyplýva, že hoci ním potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, pričom ho kvalifikoval ako vecne správny, stalo sa tak v nie nepodstatnej miere aj na základe iných právnych dôvodov, než boli uvedené v odvolaní napadnutom rozsudku okresného súdu. Krajský súd vyhodnotil žalobu sťažovateľky ako určovaciu žalobu (o určenie neplatnosti výpovede koncesionárskej zmluvy) podľa § 80 písm. c) OSP. Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľku zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že na určení právneho vzťahu alebo práva v čase rozhodovania súdom má naliehavý právny záujem, za súčasného konštatovania, že súd prvého stupňa sa v rozhodnutí touto otázkou nezaoberal, následne odvolací súd hodnotil, či existuje naliehavý právny záujem na uvedenom určení, teda či je splnená zákonná podmienka podľa § 80 písm. c) OSP.

Za kľúčový v danom prípade treba považovať právny záver krajského súdu, v zmysle ktorého sťažovateľka nepreukázala existenciu naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe. V tejto súvislosti ústavný súd zastáva názor, že naliehavý právny záujem na určení platnosti, resp. neplatnosti právneho úkonu nemá každý, kto v rámci konkrétneho súdneho sporu tvrdí, že ide o platný, resp. neplatný právny úkon (IV. ÚS 100/2012).

Podľa § 154 ods. 1 OSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 80 písm. c) OSP návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Podľa § 267 ods. 1 Obchodného zákonníka ak je neplatnosť právneho úkonu ustanovená na ochranu niektorého účastníka, môže sa tejto neplatnosti domáhať iba tento účastník.

Právo (právny vzťah), existenciu alebo neexistenciu ktorého určovací výrok vyslovuje, je týmto výrokom určované len vo vzťahu k prítomnosti. Rozsudkom nemožno zásadne určiť existenciu (prípadne neexistenciu) právneho vzťahu alebo práva za dobu minulú [porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 135/96 z 24. marca 1997]. Výrok rozsudku aj v konaní o určovacej žalobe musí zodpovedať právnemu vzťahu, resp. právu v prítomnom čase, t. j. v čase vyhlásenia rozsudku (§ 154 ods. 1 OSP). Pre rozsudok súdu teda nemôže byť rozhodujúci stav, ktorý tu už nie je (porovnaj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 76/02 z 25. novembra 2002). Inou otázkou je, že § 154 ods. 1 OSP sa nedotýka hmotnoprávnych predpisov, ktoré vznik, zmenu alebo zánik práv či povinností viažu na určitý okamih.

Základnou podmienkou dôvodnosti, a teda východiskom prípadnej úspešnosti určovacej žaloby podľa § 80 písm. c) OSP je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Rozumie sa tým právny záujem navrhovateľa. Právny záujem navrhovateľa musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, t. j. naliehavý. Posúdenie

naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu v čase rozhodovania súdu vedie k zamietnutiu určovacieho návrhu. Je teda nutné, aby tento naliehavý právny záujem existoval nielen v čase rozhodovania súdu prvého stupňa, ale aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu.

Ak teda krajský súd na základe zisteného skutkového stavu (predovšetkým skutočnosť, že výpoveď z koncesionárskej zmluvy uplynula 30. júna 2005, teda pred viac ako siedmimi rokmi, pozn.), zohľadňujúc časový faktor, dospel k záveru, že v súčasnej dobe už nie je u sťažovateľky daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti výpovede, tak takýto záver nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom rozsudku zaujal k sťažovateľkou nastolenému problému ústavne konformný právny názor neodporujúci ani hmotnému právu, pričom poukázal na to, akými ustanoveniami zákona (Občianskeho súdneho poriadku, Obchodného zákonníka) sa riadil, aké skutkové zistenia a úvahy ho viedli k vyslovenému právnemu názoru. To, že zistený skutkový stav viedol odvolací súd k formulovaniu odlišných právnych dôvodov, ale smerujúcich k totožnému právnemu záveru ako súd prvého stupňa, ešte nemožno, a to aj vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci a s prihliadnutím na doterajšiu judikatúru ústavného súdu (III. ÚS 146/09, III. ÚS 351/08) považovať za právnu situáciu, na základe ktorej by sa ústavný súd mohol stotožniť s tvrdením sťažovateľky, že v danom prípade došlo k porušeniu zásad spravodlivého súdneho konania.

Právne závery vyslovené v rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Cob 126/2011 z 5. februára 2013 preto podľa názoru ústavného súdu nesignalizujú existenciu takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne vysloviť ich porušenie.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenej.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013